

TWEEDE PAASDAG 6 APRIL 2026
MARIAKERK
Handelingen 2, 14.22-32 en Matteus 28, 8-15

VERKONDIGING.

Pasen is eigenlijk een lastig feest, en misschien wel een onmogelijk feest. Een jongeman – net in ed dertig - helemaal in de bloei van zijn leven, werd de dood ingejaagd, kapot gemaakt, klein gekregen en diep in de aarde weggestopt als een bange herinnering.. Een mens sterft en valt terug naar de aarde. Maar het leven gaat door. Jezus is de dood niet uit de weg gegaan, Juist omdat Jezus hartstochtelijk van het leven hield, stevende hij als het ware recht op de dood af. Diep bewogen staat hij bij het graf van zijn vriend Lazarus. Huilend staat Hij op de heuvel als hij nadenkt waar de toekomst van Jeruzalem op uit zal lopen. Niemand zal weten wat er aan ontroering door zijn hart is gegaan toen hij het handje van het dochtertje van Jairus in zijn grote mensenhanden nam. En wat is het handje koud en kil ook al zeggen wij mensen zo gemakkelijk en vaak : ‘wat ligt dat kind er mooi bij’. Jezus keek door de gordijnen van het medelijden heen. Hij zag dat de dood ook aanwezig was in de levenden die om de dood heen stonden. Golgotha confronteert ons met onze eigen dood.

Laten we ophouden met tot elkaar te zeggen: ‘wat ligt hij/ zij er mooi en vredig bij’. Daar ligt de kracht van onze troost niet want een dood lichaam is een afschuwelijk iets. Mensen die je bemind hebt kun je niet meer aanraken. Maar mensen zijn toch geboren met handen om elkaar te beminnen, met ogen om naar elkaar om te zien, met monden om met elkaar te praten, met oren om naar elkaar te luisteren, met voeten om elkaar te begeleiden op de levensweg . Niet dat iemand er zo mooi bijligt is onze troost, maar alleen de woorden van de gekruisigde zelf die spreekt over de stervende graankorrel die eerst de grond in moet om tot leven te komen.

En dan die confrontatie: ‘Hij is verrezen’. Het klinkt als een zee, je kunt er niet op lopen, je kunt er niet op bouwen. Het glipt als water tussen je vingers door. ‘Hij is verrezen’, een woord als een berg. Je kunt er niet over heen kijken, je weet niet wat er achter ligt. Is hij soms hier ? Maria van Magdala en de andere Maria ervaren het aan den lijve: ‘Hij is niet hier. Hij is verrezen’. Het lijkt wel alsof het volkomen normaal is. Jezus heeft zijn doodskleed netjes opgevouwen en is al weer op weg naar Galilea. De mensen die als eersten met dit bericht werden geconfronteerd moesten dat eerst verwerken. Ze vluchten weg. In angst en paniek vertelden ze het aan niemand.

Zo’n paniek is helemaal niet zo verwonderlijk. Kijk naar iedere dode en er is niets te zien van de ‘verrijzenis’. En kijk naar de levende mensen op aarde. De mensen zeggen: ‘er kan niets gebeuren, er is geen toekomst, er kan niemand komen die me bevrijdt. ‘ Het is logisch dat mensen zich gewonnen geven aan het graf van voorbij, zich gewonnen geven aan graf en grafsteen. De wanhoop is toch geen wonder ?

En kijk dat er te midden van de wereld toch een hand komt van de andere kant, een hand die bevrijdt, iemand die doet wat hij zegt en ons in leven houdt.

Hier is een stad gebouwd, met plekken woestijn, en nooit regent het hier in Tilburg Noord of waar dan ook brood uit de hemel. Maar er zijn ook in deze – onze – stad , mensen – en misschien zijn we het zelf – die de weg gaan van de hoop en het wagen – twee aan twee, schouder aan schouder – huizen te bouwen, liefde te doen. Mensen die vol gaten een scheuren zitten en die niet meer zijn dan de minste mens. Mensen die niet ten gronde gaan. Mensen die het uithouden in dit leven zonder terug te slaan.

Hier is een stad gebouwd en daar wonen mensen die ondanks alles blijven geloven in hun diepste dromen. Over een God die mens werd, vermoord als misdadiger, maar die door zijn vader in ere is hersteld. Hij is niet hier. Hij is verrezen. En hoeveel van ons hopen dat het verhaal van Jezus van Nazareth ook aan henzelf vervuld zal worden. Zoek de levende maar niet bij de doden. Dat lijkt me nu puur paasgeloof.

Pastor Denis Hendrickx o.praem.